

ПРОТОКОЛ

№ 441

гр. Сливен, 16.03.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, IV СЪСТАВ, в публично заседание на
шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цанка Г. Неделчева

Съдебни Краса Ат. Бонева

заседатели: Явор Д. Гечев

при участието на секретаря Галина Едр. Пенева
и прокурора Д. М. М.

Сложи за разглеждане докладваното от Цанка Г. Неделчева Наказателно
дело от общ характер № 20232230200008 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 13:31 часа се явиха:

За РП-Сливен, редовно призована, се явява мл.прокурор М..

Подсъдимата, редовно призована, се явява лично и с адв.Н. П. от АК-
Сливен, надлежно упълномощен от преди.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Адв.П.: Молим да дадете ход на делото.

ПОДСЪДИМАТА: Да се гледа делото.

Съдът счита, че няма процесуални пречки за даване ход на делото,
поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД на делото.

Същото е във фазата на съкратено съдебно следствие.

Съдът констатира, че по досъдебното производство има изготвени две
експертизи – съдебно-маркова оценителна експертиза и съдебно-почеркова и
техническа експертизи. В съдебно заседание проведено на 09.02.2023 г.
подсъдимата е дала съгласие да не се разпитва само едно вещо лице, като е
останало неизяснено за кое от двете вещи лица е дала съгласието си, поради
което следва отново да запита нейния защитник и подсъдимата за кое вещо
лице е дала съгласие.

На основание чл.372, ал.1 от НПК съдът разясни на подсъдимата правата ѝ по чл.371 от НПК и я уведоми, че съответните доказателства от досъдебното производство, за които е дала съгласие ще се ползват при постановяване на присъдата.

Адв.П.: Съгласни сме изрично и двете вещи лица да не се разпитват, както и свидетелите, както сме заявили предния път, а при постановяване на присъдата непосредствено да се ползва съдържанието на съответните протоколи и експертните заключения от досъдебното производство.

ПОДСЪДИМАТА: Съгласна съм да не се разпитват и двете вещи лица, както и свидетелите, както заявих предния път, а при постановяване на присъдата непосредствено да се ползва съдържанието на съответните протоколи и експертните заключения от досъдебното производство

На основание чл.372, ал.3, вр.чл.371, т.1 от НПК съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОДОБРЯВА изразеното съгласие от страна на подсъдимата и нейния защитник, тъй като действията по разследването са извършени при условията и по реда, предвиден в НПК.

Адв.П.: Моята подзащитна няма да дава обяснения.

ПОДСЪДИМАТА: Няма да давам обяснения.

ПРОКУРОРЪТ: В такъв случай нямам въпроси. Няма да соча други доказателства.

Адв.П.: Нямам искания за нови доказателства.

ПОДСЪДИМАТА: Няма да соча други доказателства.

На основание чл.373, ал.1, вр.чл.283 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ПРОЧЕТЕ И ПРИОБЩИ към доказателствения материал по делото всички писмени доказателства, събрани в хода на досъдебното производство – включително съответните протоколи за разпит и експертните заключения, за които е дадено съгласие, одобрено от съда, имащи значение за изясняване на обстоятелствата по делото и ги **ПРЕДЯВИ** на страните.

ПРОКУРОРЪТ: Запознати сме с писмените доказателства, нямам възражения по тях.

Адв.П.: Запознати сме с писмените доказателства и нямаме възражения по тях.

ПОДСЪДИМАТА: Запозната съм с писмените доказателства, нямам възражения по тях.

ПРОКУРОРЪТ: Не желая да бъдат предявявани веществените доказателства, оставени на съхранение в ОДМВР-Сливен.

Адв.П.: Нямам желание да се запознавам с тях.

ПОДСЪДИМАТА: Не желая да се предявяват веществените доказателства.

Съдът, след като изслуша становищата на страните в процеса, намира че веществените доказателства, описани в приложението към обвинителния акт, не следва да се предявяват по реда на чл.284 от НПК. По този ред се предявяват само веществените доказателства, които са приложени към делото съгласно разпоредбата на чл.110, ал.2 от НПК. В настоящия случай е приложима разпоредбата на чл.110, ал.4 от НПК, тъй като веществените доказателства с оглед техните размери не могат да бъдат приложени по делото след като са оставени на съхранение в ОДМВР-Сливен.

С оглед горното съдът

О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ПРЕДЯВЯВА по реда на чл.284 от НПК посочените в приложението към обвинителния акт веществени доказателства по делото, **оставени на съхранение в ОДМВР-Сливен с Приемо-предавателен протокол № 1137.**

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания по доказателствата.

Адв.П.: Нямаме искания по доказателствата.

ПОДСЪДИМАТА: Нямам искания.

Съдът счита делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА съкратеното съдебно следствие.

ДАВА ХОД на устните

С Ъ Д Е Б Н И П Р Е Н И Я:

ПРОКУРОРЪТ: Поддържам обвинението, повдигнато от РП-Сливен срещу подсъдимата С. П. Ч. за извършено от нея престъпление по чл.172б, ал.1 от НК. Намирам, че същото е доказано по безспорен начин и че именно подсъдимата е осъществила от обективна и субективна страна престъплението, за което е предадена на съд. Обвинението спрямо подсъдимата се подкрепя изцяло от събрани доказателствен материал, както от свидетелските показания, така и от приобщените писмени доказателства и от експертните заключения. Всички събрани доказателства са непротиворечиви, еднопосочни и абсолютно категорични, като те не се оспорват нито от подсъдимата, нито от защитата. Доказателственият материал подкрепя изцяло обвинителната теза и изложената в обвинителния акт фактическа обстановка. От обективна страна е безспорно доказано, че именно подс.Ч. е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството „Х. 2018“ ЕООД гр.Сливен, което дружество към инкриминираната дата е стопанисвало търговски обект, находящ се в гр.*****. Именно там последната е съхранявала и изложила за продажба процесните дрехи, обувки и аксесоари. Подсъдимата не само е стопанисвала търговския обект, но тя е била и единственият служител, който работи в него. На 08.06.2021 г. подсъдимата е предложила за продажба в горепосочения магазин подробно описаните в обвинителния акт дрехи, чанти и обувки. Няма никакво съмнение, че към инкриминираната дата подсъдимата е нямала съгласието на притежателите на изключителното право на оригиналните търговски марки, за да осъществява тя търговска дейност с посочените обекти. Това се доказва както от писмените доказателства, така и от показанията и документите на представителите на компаниите, притежаващи изключителните права върху марките, подробно изброени в обвинителния акт. На следващо място, безспорно е доказано, че предлаганите от подсъдимата за продажба дрехи, чанти и обувки имитират в словесен, лого и графичен вариант защитените марки. Това обстоятелство се доказва по категоричен начин от изготвената по делото комплексна съдебно-маркова и оценителна експертиза, чието заключение е изцяло признато и прието от подсъдимата. Няма никакъв спор по отношение на авторството на деянието, а именно че то е извършено от подс.Ч., тъй като тя е собственик на фирмата, стопанисвала търговския обект и единствен служител във фирмата. От субективна страна деянието е извършено с пряк умисъл, тъй като

подсъдимата е съзнавала общественотоопасния характер, предвиждала е и искала настъпването на общественотоопасните последици. Тук трябва да се отчете и обстоятелството, че подс.С. Ч. е заявила, че процесните стоки са закупени от общо пет контрагента, притежаващи разрешение за ползването на стоките и услугите от собствениците и притежателите на съответните изключителни права. Твърдяла е също така, че същите собственици с декларации били преотстъпили правото си за продажба и за съхранение на дружеството „Х. 2018“ ЕООД. Подсъдимата е предала по делото пет броя фактури, за които е доказано, че са неистински документи, като с тях се опитала да докаже горните обстоятелства, които вече изложих. В хода на разследването е извършена съдебно-почеркова и техническа експертиза, която категорично е установила, че документите не са подписани от лицата, посочени като техни издатели, както и че печатите не са положени от оригиналните печати, които дружествата притежават и използват в търговската си дейност. Снети са показания от собствениците на посочените във фактурите като контрагенти юридически лица, които категорично опровергават твърденията на подсъдимата. Всичко това доказва умисъла на подсъдимата, като в допълнение ще добавя, че тя е лице, което осъществява търговска дейност, занимава се с продажба на стоки и е напълно наясно, че оригиналните стоки на оригиналните марки са на много по-висока стойност и че същата няма разрешение за продажбата им от представителите на оригиналните марки. Намирам също така, че в случая не може да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК и деянието не може да се приеме като малозначително поради големия брой на инкриминираните стоки, тяхната висока стойност, както и обстоятелството, че са били изложени за продажба и активно са използвани при осъществяване на търговската дейност на подсъдимата. Предвид всичко гореизложено считам, че фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, са доказани по безспорен и категоричен начин, поради което ви моля да признаете подсъдимата С. П. Ч. за виновна в извършеното от нея престъпление по чл.172б, ал.1 от НК и на същата да бъде наложено справедливо наказание. Моля да наложите на подсъдимата наказание „Лишаване от свобода“ в размер на три месеца, изпълнението на което да бъде отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от три години и „Глоба“ в размер на 500 лева. Моля да я осъдите да заплати направените по делото разноси за експертизи в размер на 2066,81

лева. А по отношение на веществените доказателства, подробно описани в приложението към обвинителния акт, да се отнемат в полза на Държавата и да бъдат унищожени на основание чл.53, ал.1, б. „б“ от НК и чл.172б, ал.3 от НК.

Адв.П.: Пледирам, че подзащитната ми е невинна, ще ви обясня защо. Обвинението по чл.172б, ал.1 от НК и в състава на това престъпление аз не намирам, че тя го е извършила и по-подробно, има доказателства, че подсъдимата е закупувала стоки с определени фактури, които са представени по делото. Съответно тя не е знаела за истинността на съдържанието, съответно и на авторството на тези фактури. Не само няма безспорни доказателства, че е знаела за неистинността на фактурите като цяло, а няма дори нито едно доказателство за това, което ви казах току-що. Също така тя не е могла да предполага, че дрехите носят неистински знаци, обозначения или са т.нар. фалшиви, като това личи от нейните обяснения, а още повече, че няма събрани нито едно доказателство за знанието ѝ, че тя е придобила и разпространявала т.нар. фалшиви дрехи. Подсъдимата е закупувала стоката си от Република България, която същата е предлагала в конкретния търговски обект. Именно от тези доводи, от писмените доказателства, които са приложени по делото, считам че прозира липсата на умисъл у нея, какъвто тя е трябвало да има и съответно е трябвало да бъде доказано от обвинението по това дело за инкриминираното деяние, по което тя е подсъдима в този процес. На първо място считам, че деянието, описано в обвинителния акт по чл.172б, ал.1 от НК не съставлява престъпление. Дори да предположим, че е такова извършено от нея, аз считам че не е доказано по безспорен и категоричен начин. Няма да цитирам точно какво казва чл.172б, ал.1 от НК, само ще кажа, че разпоредбата му е бланкетна норма, чието съдържание се определя от специални закони. Т.е. НК осигурява наказателно-правна защита съответно на обществените отношения, чиято материално-правна регламентация в конкретния случай се съдържа изцяло в закона за марките и географските означения (ЗМГО). Съдържанието на изпълнителното деяние, цитирам „използване в търговската дейност на марка“ е залегнало в текста на чл.13, ал.1 от ЗМГО, според който правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който, на първо място е идентичен на марката за стоки и услуги, идентичен за тези, за

които марката е регистрирана; на второ място, поради неговата идентичност или сходство с марката, идентичността или сходството на стоките и услугите, на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката. На трето място, е идентичен или сходен на марката за стоки и услуги, които не са идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, когато по-ранната марка се ползва с известност на територията на Република България и съответно използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на по-ранната марка или би ги увредило. Съгласно чл.13, ал.2 от същия закон използване в търговската дейност по смисъла на ал.1 е на първо място – поставяне на знака върху стоки или върху техните опаковки; на второ място – предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, или съхранението им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак; на трето място – вносът или износът на стоки с този знак; и на четвърто такова – използването на знака в търговски книжа и в реклами. Даденото легално определение на съдържанието на правото върху марка ясно очертава три самостоятелни правомощия. Първото такова е използването на марката. Второто е определение и разпореждане с марката. И третото правомощие е забрана на трети лица без съгласие на притежателя да използват в търговската си дейност знак, който е идентичен или подобен на марката. При съпоставянето на ЗМГО с този на чл.172б от НК, съответно може да се направи извод, че наказателно-правната защита е дадена не изобщо върху правото върху марката, а само относно правомощието да се използва тя. Поради бланкетността на чл.172б, ал.1 от НК следва да се приеме, че наказателната норма включва и чл.13, ал.2 от ЗМГО. Поради това считам, че обхвата на нормата, от която се налага извода, че нито една от формите на изпълнителното деяние не включва използването на сходни с марката знаци. Тъй като по делото е установено точно това, считам че имаме несъставомерност на деянието. На следващо място, в случай че се приеме, че деянието е престъпление, то при така установената фактическа обстановка и след като се преценят относимите към предмета на доказване факти, считам че подсъдимата не е осъществила състава на престъплението по чл.172б, ал.1 от НК. Не е доказано, според мен, че в случая имаме незаконно използване на марката от подсъдимата. Действително, понятието марка е регистрирано в

чл.9 от ЗМГО, съгласно който, цитирам, „марката е знак, който е способен да отличава стоките и услугите на едно лице от тези на други лица и може да бъде представен графично. Такива знаци могат да бъдат думи, включително имена на лица, букви, цифри, рисунки, фигури, формата на стоката или на нейната опаковка, комбинация от цветове, звукови знаци или всякаква комбинация от такива знаци“, а чл.13 от ЗМГО урежда правните последици от регистрирането на съответната марка. Съгласно чл.15, ал.1 от ЗМГО притежателят върху правата на марка не може да забрани използването ѝ за стоки, които са пуснати на пазара на територията на държавите членки на ЕС, съответно на европейското икономическо пространство, с тази марка от него или с негово съгласие. Т.нар. изчерпване на право върху марка, каквото е и заглавието на цялата разпоредба. Това означава, че всяко лице, закупило стока от пазара, спокойно може да я препродава и отговорност съответно да се търси от лицето, пуснало стоката на пазара, ако същото не притежава разрешение от притежателя на марката. Нормалната логика на търговския стокооборот, когато един потребител закупува стока от склад или от магазин е, да предполага, че стоката предлагана там е законна и отговаря на необходимите нормативни изисквания, включително и че се продава със съгласието на притежателя на марката, каквото съответно е било изявлението на подсъдимата в обясненията ѝ, които са дадени по досъдебното производство. В конкретния случай не е доказано от кого са произведени стоките, намерени в търговския обект. Не е и установено дали производителят е и лицето, пуснало стоките в продажба и притежавало такова разрешително. Не бе установено безспорно, че подзащитната ми е знаела, че евентуално за тези конкретни стоки не е имало разрешение от притежателя на марката за поставяне на сходен знак, като без значение в случая е за идентичност или сходство става въпрос. Като подчертавам, че различие, което има отношение в случая само към степента за вероятност за объркване на потребителите, съгласно чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО. Същата не е знаела, че закупува стока, която се намира на пазара без съгласието на притежателя на марката и поради това, препродавайки тази стока, не е знаела че на нея самата ще ѝ е необходимо такова разрешение. Вярно е, че е налице изискването за полагане на грижата на добър търговец, но ако споделя виждането на обвинението означава, че всеки търговец, в т.ч. и подзащитната ми, следва да се движи с няколко на брой експерти с нея, които съответно да проверяват

всеки един артикул или бройка дали отговаря на съответните изисквания, дали съответно има разрешение от притежателя на марката и т.н. А това съответно ще доведе до блокиране на търговския стокооборот. На последно място искам да кажа, че използваното понятие „без правно основание“ в разпоредбата на чл.172б, ал.1 от НК се отнася за хипотезата за използването на географското означение или негова имитация, но не и за използване в търговската дейност на марка. Като конкретен довод в тази насока е именно глаголят използва. Два пъти е използван този глагол в цитираната разпоредба, и на съюза „или“. Поради изложените съображения и на основание чл.304 от НПК още веднъж считам, че подзащитната ми е невинна. Ето защо моля да я оправдаете.

ПОДСЪДИМАТА: Съгласна съм с това, което каза адвокатът ми. Няма какво да добавя.

Съдът ДАВА право на ЛИЧНА ЗАЩИТА на подсъдимата:

ПОДСЪДИМАТА: Няма какво да кажа.

Съдът ДАВА право на ПОСЛЕДНА ДУМА на подсъдимата:

ПОДСЪДИМАТА: Моля да бъде оправдана.

Съдът счете делото за изяснено от фактическа страна и след съвещание ОБЯВИ присъдата си, като разясни на страните правото на жалба или протест.

Съдът ОБЯВИ, че мотивите ще бъдат изготвени в срока по чл.308, ал.2 от НПК.

Протоколът се изготви в с.з.

Заседанието по делото се закри в 15,10 ч.

Председател: _____

Секретар: _____